

דמתן-תורה, והעיקר — מעשיו ועבודתו, מחשבות טובות, שנתגלו בדיבורים טובים, עד למעשים טובים בפועל ממש, "המעשה הוא העיקר".

*

י. כמו כן יש הוראה ולימוד משיעור היומי ברמב"ם:

בסיום וחותם שיעור היומי⁶⁴ — כותב הרמב"ם: "עשיר שאמר קרבנו של מצורע זה עלי, והמצורע הי' עני, הרי זה מביא על ידו קרבנות עשיר, שהרי יד הנודר משגת. ועני שאמר קרבנו של מצורע זה עלי, והי' המצורע עשיר, הרי זה מביא על ידו קרבנות עשיר, שהרי זה הנודר חייב בקרבנות עשיר".

ובכן, ברין זה ישנו דבר חידוש, הקשור עם הענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל. ובהקדמה:

קרבנו של המצורע הוא "קרבן עולה ויורד"⁶⁵ — מן הקצה אל הקצה, מקרבן הכי חשוב ששוה סכום גדול, עד לקרבן הכי קטן ששוה סכום קטן ביותר, כפי הישג ידו של מביא הקרבן, אם הוא עשיר — מביא קרבן עשיר, ואם הוא עני — מביא קרבן עני.

כלומר, בקרבן זה מודגש הענין ד"איני מבקש כו' אלא לפי כחן"⁶⁶, שלכן, תובעים מכאו"א כפי הישג ידו בלבד.

וענינו בעבודה הרוחנית: התוכן דעבודת הקרבנות הוא — לקרב כל דבר להקב"ה, עי"ז שמקדישים אותו לעניני קדושה. ועבודה זו היא לפי-ערך כחותיו ואפשרויותיו של כאו"א מישראל, החל מהאפשרות הכספית כו'.

ובענין זה מצינו דבר חידוש — "עני שאמר קרבנו של מצורע זה עלי, והי' המצורע עשיר, הרי זה מביא על ידו קרבנות עשיר" — ובשתים:

(א) מצד הענין דאהבת ישראל — יכול יהודי לקחת על עצמו את חיוב קרבנו של חברו, "קרבנו של מצורע זה עלי", וזאת — לא רק כאשר אין בידו של חברו להביא קרבן, אלא אפילו אם חברו הוא "עשיר", שיש בידו להביא קרבן, גם אז יכול לזכות ולהביא את קרבנו של חברו, ויתירה מזה — אפילו אם הוא עני וחבירו עשיר, יכול העני לזכות ולהביא את קרבנו של חברו העשיר!

(ב) כאשר עני מתחייב להביא את קרבנו של העשיר — "הרי זה מביא על ידו קרבנות עשיר" ! והגע עצמך: אילו הי' העני עצמו חייב בקרבן זה — לא הי' חייב להביא אלא קרבן עני בלבד, כפי הישג ידו (שהרי מדובר אודות "קרבן עולה ויורד"), אמנם, כאשר לקח על עצמו להביא את קרבנו של חברו (מצד הענין דאהבת ישראל) — "הרי זה מביא על ידו קרבנות עשיר", למעלה מהישג ידו!

(64) סוף הל' מחוסרי כפרה. (65) רמב"ם הל' שגגות רפ"י. (66) תנחומא נשא יא. במדכ"ר פ"ב, ג.

ולכאורה, נשאלת השאלה: כיצד יתכן לדרוש ממנו קרבן עשיר, למעלה מהישג ידו, בה בשעה שבנוגע לקרבן זה ("קרבן עולה ויורד") מדגישה תורה עצמה ש"איני מבקש כו' אלא לפי כחן"?

והמענה לזה — שהיא הנותנת: מכיון ש"איני מבקש כו' אלא לפי כחן", ואעפ"כ, ישנו פס"ד והלכה שחייב להביא קרבן עשיר — הרי בהכרח לומר שבודאי יתן לו הקב"ה את האפשרות לקיים את נדרו ולהביא מממונו קרבן עשיר!

יא. ומכאן למדים הוראה נפלאה:

כאשר יהודי מחליט לעשות דבר טוב — הרי גם כאשר נדמה לו שהדבר הוא למעלה מכחותיו, ויתירה מזה, אפילו כאשר האמת היא שהדבר הוא למעלה מכחותיו, כבנדר"ד, שע"פ תורה אינו חייב להביא אלא קרבן עני בלבד, אעפ"כ, כאשר מחליט לעשות טובה ליהודי מתוך מס"נ, למעלה מכחותיו, הרי זה דבר ברור שהקב"ה יתן לו את האפשרות לקיים את החלטתו, אע"פ שבעת קבלת ההחלטה לא נראתה בעיני-בשר שום אפשרות לכך!

ובלשון חז"ל⁶⁷: "מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה", כידוע הפירוש בזה⁶⁸ — שכאשר איש ישראל חושב לעשות דבר של קדושה, מצרף הקב"ה כמה ענינים בהשגחה פרטית שיבוא לידי מעשה, וזאת — כאמור — אע"פ שבעת קבלת ההחלטה היתה זו משימה בלתי-אפשרית.

וכפי שכבר סופר בכמה הזדמנויות שראו זאת בפועל ובמוחש אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ומקרה א' שנתפרסם ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר: בתקופה שעמדו להדפיס את כל חלקי הספר "צמת-צדק" בפעם הראשונה בארה"ב — נכנס לכ"ק מו"ח אדמו"ר יהודי שמצבו הכספי הי' רחוק מעשיר... ואעפ"כ, כשלקח על עצמו את הדפסת ספרי הצ"צ, בירכו כ"ק מו"ח אדמו"ר, ונעשה עשיר, כך שהצליח לקיים את הבטחתו ולתת את כל הכסף עבור הדפסת הספרים, ונתן בהרחבה ובסבר פנים יפות, ועוד נשאר לו כמה פעמים ככה!... וכל זה, כאמור, אע"פ שבעת קבלת ההחלטה היתה זו משימה שלא-בערך לאפשרויות שלו!

וכאמור, כ"ק מו"ח אדמו"ר גילה ופירסם מאורע זה, וטעם הדבר — כדי שסיפור זה ישמש בתור הוראה לכאו"א מישראל, ככל הסיפורים וההוראות של הנשיא, השייכים לכאו"א מישראל ולכל בניו.

יב. ובנוגע לעניננו:

כאשר עומדים להפרד זה מזה ולחזור איש איש למקומו, לאחר זמן

(67) קידושין מ, א. ירושלמי פאה פ"א ה"א. זח"א כח, ב. ועוד. (68) סה"מ תש"ב ע' 87.

ממושך שהיו כולם יחדיו במצב של אחדות — הרי המשך ענין האחדות (כאשר כאו"א נמצא במקומו), נראה, לכאורה, כמשימה בלתי-אפשרית.

ועל זה באה ההוראה האמורה — שכאשר מחליטים להמשיך את ענין האחדות גם כאשר נמצאים במעמד ומצב ד"פיזרן בין האומות", הרי בודאי שהקב"ה עוזר ומברך ומצליח שיוכלו להמשיך את ענין האחדות בכל התוקף.

וכאמור, ענין האחדות הוא "כלי" להמשכת ברכותיו של הקב"ה — "ברכנו אבינו כולנו כאחד באור פניך"⁶⁹, היינו, שכאשר נמצאים במצב של אחדות, "כולנו כאחד", אזי זוכים לענין ד"ברכנו אבינו באור פניך", המשכת כל ברכותיו של הקב"ה בסבר פנים יפות, פנים מאירות.

וכדי להוסיף בכל ענינים אלו — אתן לכאו"א מכס שליחות-מצוה בענין של צדקה (כנ"ל ס"ה), שכן, ע"פ מארוז⁷⁰ "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה", נמצא, שע"י מצות הצדקה ניתוסף הן בענין האחדות — ביטול המצב ד"פיזרן בין האומות" בזמן הגלות, שאז נעשית אחדותם של ישראל בתכלית השלימות, והן בהמשכת ברכותיו של הקב"ה — "לך ה' הצדקה"⁷¹ (כפי שאומרים בימי הסליחות בתור הכנה לחודש תשרי), עד לברכה העיקרית והפנימית — גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

וכאשר עוסקים בכל ענינים אלו בזריזות הכי גדולה, ובפרט בענין הצדקה, שבה מודגש ביותר ענין הזריזות⁷² — אזי פועלים שגם קירוב הגאולה ("גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה") יהי' בזריזות הכי גדולה — "ארו עם ענני שמיא"⁷³, "אחישנה"⁷⁴, עד ל"אחישנה" ב"אחישנה" גופא,

בעגלא דידן, במהרה בימינו ממש, אמן כן יהי רצון.

69) נוסח ברכת "שים שלום" בתפלת העמידה. וראה תניא פ"ב. 70) ב"ב י, א. וראה תניא פ"ז. 71) דניאל ט, ז. 72) ראה תענית כא, א. שו"ע יו"ד ר"ס רמו. אגה"ק סכ"א. 73) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א. 74) ישעי' ס, כב. וראה סנהדרין שם.

"יחידות" לקבוצת חתני בר-מצוה והוריהם שיחיהם

השי"ת¹ יעזור ויצליח את כאו"א מחתני הבר-מצוה, הוריהם, אחיהם אחיותיהם וכל קרוביהם, בברכה מיוחדת — בהוספה על כל הברכות האמורות לעיל² — השייכת לבר מצוה,

1) בהבא לקמן — ראה לקו"ש ח"כ ע' 577 ואילך, וש"נ. 2) ביחידות הכללית לאורחים שיחיהם.